

всички мѣста, по които е минавалъ човѣкъ, да не би да е хлѣтналъ въ нѣкой отъ заринатитѣ съ снѣгъ окопи. Никжде нищо. Още по-голѣмо стана недоумието, когато другаритѣ му разправиха, че Герасимъ е стоялъ близу четири часа на постъ, безъ да е поискалъ смѣна и, следъ като билъ смѣненъ, казалъ, че ималъ много работа, че дружинниятъ командиръ му заповѣдалъ сутринята рано да излѣзе по поправка на линията. Отъ бързата провѣрка се оказа, че презъ нощта не е имало никаква работа и дружинниятъ не му е заповѣдвалъ нищо.

Ротниятъ командиръ пакъ надигна бинокъла къмъ неприятелското разположение, като че бѣше готовъ да изпита и последното огорчение — да го види между неприятелски рѣце. Командирътъ бѣше съгласенъ на всичко, само да си уясни по-скоро сѣдбата на Герасимъ, когато съвсемъ на близко, на нѣкакви си десетина крачки отъ поста, той съзрѣ или така му се стори, че снѣгътъ шава, понадига се. Докато успѣе да посочи мѣстото на откритието си, нѣкаква глава на човѣкъ се показва изподъ снѣга и пакъ се скри. За мигъ забравихме изчезването на Герасимъ. Ротниятъ ни спрѣ да нагазимъ изъ дълбокия снѣгъ къмъ мѣстото на показалата се глава, вѣроятно имаше съображения за това. Не се минаха и две минути, непосредствено задъ землянката